

KETRIN BLEJK

**NEZABORAVNA
LORETA
DARLING**

Prevela
Dijana Radinović

Laguna

Naslov originala

Katherine Blake

THE UNFORGETTABLE LORETTA DARLING

Copyright © 2024 by Karen Ball

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Eli

„Sve se na svetu vrti oko seksa, osim seksa. Seks se vrti oko moći.“

Oskar Vajld

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Džimi je opipao džepove, pa se ukočio i mrko me pogledao.

– Ti!

– Ja?

– Ukrala si mi pasoš, kučko mala. Vraćaj ga!

Iskreno, nisam mogla da verujem da je Džimiju trebalo ovoliko vremena da to primeti. Već smo preuzeli prtljag, koji srećom nije bio sumnjiv carinicima što su se ukrkali na brod da pregledaju naše stvari.

Žena s krznenim ogrtačem dobacila nam je u prolazu leden pogled.

– Dušo, ostali putnici nas gledaju – kazala sam s ukočenim osmehom. – Nemoj da praviš scenu.

– Nemoj ti meni „dušo“! Gde je? – Povukao me je u stranu, pa sam posrnula, još nesigurna na nogama od plovidbe preko celog okeana.

– Sklanjaj ruke s mene.

Nevoljno me je pustio. Preko njegovog ramena videla sam stjuarda s broda kako nas posmatra. Zapitala sam se koliko li je bračnih svađa do sad video. Samo, ja i Džimi nismo bili u braku.

* * *

Prvi put sam naletela na njega u Zimskom vrtu u Morkamu. Nastupali su Albert Modli i Sestre Sendou. Naslonjen na zid, delovao je kao da ga muči neka muka, ali sam mu prišla i tražila da me počasti pićem. Neki muškarci vole takvu smelost. To ih navede da pomisle da sam nestašna, što i jesam, ali i da se nadaju da ću spavati s njima, što neću.

– Je li, šta te je toliko oneraspoložilo? – upitala sam ga, srčuci koka-kolu na slamčicu.

– Ne bi ti to razumela – odvratio je nadureno, zavukavši ruke u džepove.

– Hajde, pokušaj – kazala sam. Već sam primetila da ima američki akcenat i bila sam radoznala. Zubi su mu izgledali kao niz kuća predviđenih za rušenje, što je bilo neobično za Jenkija, ali dobro.

– Imam probleme s tvojima u Liverpulu.

– S mojima?

– S carinom.

– Oh. – Tad sam ga pomno osmotrila, od glave do pete. Široki reveri, tanki brčići i zalizana kosa. Stereotipi nisu bez razloga.

– Ti si švercer – kazala sam nadjačavajući muziku.

Osvrnuo se oko sebe. – Tiše malo!

Nisam mogla da se suzdržim, već sam prasnula u smeh. Nisam imala srca da mu kažem da je dovoljan samo pogled na njegovo sumnjivo odelo pa da svi shvate ko je i šta je.

– Čime trguješ? – upitala sam.

– Čarapama. – Namerno je pogledao moje bosc noge. – Možda si čula za njih?

Sinula mi je jedna misao i sva sam ustreptala. – Kakav problem imaš s našima u Liverpulu? Nešto sumnjaju?

Džimi je otpio veliki gutljaj piva i klimnuo glavom. Misao se pretvorila u još nekoliko misli, a ubrzo potom u plan.

– Znaš šta tebi treba? – kazala sam. Zbunjeno me je pogledao. – Mula.

– Hej, kako ono reče da se zoveš?

– Margaret.

Ponovo se namrštio. – Ne razumem te, ženo.

– Slušaj. – Posrkala sam poslednji gutljaj koka-kole i zatražila kelneru još jednu. Džimi će platiti. – Treba ti fina ženica da putuje s tobom. – To je sigurno bolje od lažnih dna u koferima. – Paravan. Privid uglednosti. – Već sam ošacovala njegov domali prst. – Znam da već imaš jednu, ali... možemo da se pretvaramo da sam ti ja žena.

Progutao je knedlu. – Umrlo je.

– Oh. – Nasmešila sam se. – Još bolje.

Oči su mu se raširile. – Kako može da bude dobro to što mi je žena umrla?

Tad sam progovorila brže. – Mislim prosto da se neće buniti ako neko drugi putuje pod njenim imenom. Kako se zvala?

– Loreta.

Svidelo mi se to ime.

– To je dobar plan, zar ne? – nagovarala sam ga.

Odmerio me je od glave do pete. – Jesu li sve devojke u ovom gradu poput tebe?

Osmehnula sam se. – Oh, ne. Samo je jedna ovakva.

– Hvala bogu. – Popravio je kragu na košulji.

Bilo je potrebno još malo ubeđivanja, ali posle nekog vremena Džimi je shvatio moju ideju – da putujem s njim kao deo njegove šeme šverca, koristeći dvojni pasoš koji je delio sa pokojnom ženom. Ako ga iko išta pita, što njegova gospođa ne bi htela da ima gomilu čarapa?

To je bio plan koji sam prvobitno iznela Džimiju. Plan koji je bio savršen za oboje. Moj plan. Ali morala sam da se postaram za sebe. Moji snovi su bili previše važni da bih ih ugrozila i, u

ovom trenutku, dok smo stajali kraj izlazne kapije, taj pasoš bio je sakriven u mom donjem vešu.

– Svako je mogao da ti uzme pasoš! – kazala sam, trudeći se da se ne vrpoljim dok mi se ugao knjižice zabijao u zadnjicu.

– Nisam ga iznosio iz kabine nijednom. – Ruka mu se trzala kao da hoće da me ošamari – znala sam te znakove – i bila sam zahvalna što je onaj radoznali stjuard motrio na nas. Ako nameravaš da ucenjuješ nekoga, najbolje je to uraditi na javnom mestu. Teško sam uzdahnula kao da sam umorna od ove igre, a zapravo sam silno uživala u njoj.

– Slušaj, ispada da imam tvoj pasoš i...

– Ti!

– Stvarno moraš da prestaneš s tim, Džimi. Postaje dosadno.

– Posle svega što sam uradio za...

– Za mene? – dovršila sam umesto njega. – Šta hoćeš? Nagradu za to što je mlada žena pristala da ti se pridruži u šemi zbog koje može da završi u zatvoru?

Zinuo je od čuda. – Ti se šališ?

Dozvolila sam sebi da se nasmejem. – Bolje veruj u to, druže!

Stegao je usne. – To je bio tvoj pokušaj američkog akcenta?

– Nije dobar? – upitala sam, vrativši se na svoj severnjački izgovor.

– Očajan je.

– Vidiš, Džimi? Čak i u ovakvoj situaciji, ipak možeš da se šališ sa mnom. – Potapšala sam ga po ruci. – Stvarno si jedan u milion.

Polako je zavrteo glavom. – Pokrala si me! Postoji li išta što ti nećeš uraditi?

– Ma daj! – kazala sam. – Nisam ti ga ukrala, samo ti ga čuvam. – Pre nego što je uspeo da išta kaže, nastavila sam: – Nego slušaj sad. Evo kako ćemo. Ti ćeš me povesti sa sobom sve do Kalifornije. – To je bila adresa u njegovom pasošu; najveća sreća u čitavoj priči.

– Ali ne moram! Čarape su ovde! – Pogledao je oko sebe i spustio glas kad je ugledao lučkog policajca na kapiji. – Ostanemo par dana i vratimo se sledećim brodom za Liverpul. Tako smo se dogovorili.

– Znam, ali predomislila sam se – strpljivo sam objasnila. – Hoću da idem u Holivud, a ti ćeš me tamo odvesti. Kad me bezbedno dovedeš tamo, dobićeš svoj pasoš.

– Šta je s vama ženama i stalnim predomišljanjem? – Tužno je odmahnuo glavom. – Propustiću kontakt za čarape.

– Baš mene briga za tvoje čarape, Džimi, i neću se vraćati s tobom. Razumeš li? Odvešćeš me u Holivud i tamo me ostaviti. Ako to uradiš, dobićeš svoj pasoš.

– A što ti ne bih ja prosto dao pare da odeš tamo sama?

– Zato što nemam pojma kako bih to uradila i treba mi neko da mi pomogne. – Nisam bila šašava. Dvadesetogodišnja devojka sa severa Engleske, sama u Americi, s jedva nešto novca i bez prijatelja? Prosto bih tražila probleme.

Osim toga, još mi je trebalo vremena da mu ukradem šta god drugo ima kod sebe. – Samo me bezbedno odvedi tamo, pa više nikad ne moraš da me vidiš.

– Ti si najodvratnija osoba koju sam ikad upoznao. Znaš li to?

– Hvala! – veselo sam odvrtila. – Pa, hoćemo li? – Gužva se već raščistila, ljudi su prošli pasošku kontrolu i izašli na ulice Njujorka. – Samo da skoknem do toaleta. – Pogledala sam okolo i ugledala javni toalet. – Odmah se vraćam!

Izvadila sam pasoš iz donjeg veša i usput se popiškala. Dok sam prala ruke, pogledala sam se u malo ogledalo iznad lava-boa. Bila sam sva ozarena. Osećala sam se trijumfalno.

– Sad si Loreta – kazala sam sebi. – I dobro došla u svoj potpuno novi, sjajni život.

Drugo poglavlje

Putovali smo šest dana bez prestanka dok nismo stigli u Holivud. Bio je 23. maj 1950. godine – niko i ništa nikad me neće naterati da zaboravim taj datum. Od tog dana više nikad neću morati da vidim Džimija. Hvala bogu. Putovati s nekim ko me mrzi bilo je... pravo iskušenje.

Ali sad smo stigli. Nikad u životu nisam bila tako uzbuđena. Kad sam sišla s voza, prosto sam zinula od čuda. Peron je bio pravo uzbuđenje, prepun ljudi u elegantnim odelima i žena u strukiranim haljinama. Separirani vagoni i usputne stanice izbledeli su kao ružne uspomene, i odjednom mi više nije bilo važno što sam istu haljinu nosila skoro nedelju dana.

Džimi i ja smo stajali jedno naspram drugog kad sam mu pružila ruku. – Bilo je zadovoljstvo poslovati s tobom.

Ignorisao ju je. – *Gde je?* – procedio je kroz zube.

Uzdahnula sam i čučnula pored koferčeta sa šminkom; odustala sam od priče s donjim vešom, ne želeći da pasoš potpuno propadne. Pre nego što sam stigla da se uspravim, istrkao mi ga je iz ruku i gurnuo u unutrašnji džep sakoa.

- Ako te ikad ponovo vidim, bolje beži koliko te noge nose.
- Holivud je mali grad. – Nisam imala pojma koliko je velik.
- Upravo tako. I nadaj se da ćeš ti mene prva videti.

Dok je odlazio, ironično sam mu poželela sreću, na šta je on podigao oba srednja prsta. Nasmejala sam se i uzvratila jednim dok je nestajao u taksiju.

Toliko o oprostajima. Pitala sam se koliko će mu trebati da shvati da sam ga olakšala za jednu od većih novčanica iz njegovog novčanika. Pa, kad kažem jednu, mislim na dve. Zapravo tri.

Pošla sam za ostalim putnicima napolje na trotoar. Ispravka: na pločnik. Bilo je baš kao na filmskim vestima koje su se prikazivale pre glavnog filma u bioskopu *Odeon* u Morkamu. Toliko puta sam tamo sedela u mraku sa Inid, upijajući sav taj glamur, potajno sanjajući da ću jednog dana biti tamo. Palme su se njihale na blagom, toplom povetarcu. Na severu su se uzdizala brda u tonovima plave i sive. Toplina dana prodirala mi je u umorne kosti, i malo sam se zadržala, prelistavajući letke u holu stanice i potrošivši nekoliko dragocenih centi na flašu koka-kole, uz koju je išla i slamka. Bilo je čudno, ali skoro pa da sam odugovlačila s početkom sledeće etape avanture. Nisam želela da se razočaram; nisam mogla da podnesem da Holivud ispadne sumoran i dosadan, a ne najglamurozniji grad na svetu. Nisam prešla toliki put da bih bila izneverena.

Na kraju sam ipak morala da krenem. Upravnik stanice počeo je da me gleda.

Izašla sam na ulicu, ali nisam imala ideju na koju stranu da krenem. Nisam htela da predugo stojim tu, s otvorenim ustima i virtuelnim znakom oko vrata na kom piše: „Molim vas, uzmite mi sve što imam.“

Uočila sam tablu za Bulevar Sanset. Sasvim dobro za početak. Ignorišući žuljanje cipela, krenula sam odlučnim korakom koji je bio lažan kao crta na „najlonkama“ koje je mama crtala tokom rata. Palo mi je na pamet da sam možda jedina osoba na svetu koja je ikad peške ušla u Holivud, ali taj dugi, ravni put pružao se preda mnom kao pozivnica, pun jarbola što su se uzdizali ka nebu, s plakatima koji su reklamirali „Šlic pivo“ ili „Voliks Mjuzik siti“. U vazduhu se osećao miris limuna koji je

dopirao iz drvoreda duž ulice. *Ja sam u Kaliforniji i tu su pravi limunovi!* Da li ja to sanjam?

Ugledala sam svoj odraz u izlogu robne kuće. *Uspela si. Stigla si!* To mi je popravilo raspoloženje. Nisam imala razloga da brinem. Jasno je bilo da me Holivud nimalo neće razočarati. Poželela sam da potrčim ili da zagrlim nekoga, ali ovo nije bio *Srešćemo se u Sent Luisu* i nisam htela da me uhapsu.

Ovo mesto se razlikovalo od svega što sam ikad videla! Sve je bilo tako novo. I veliko. Novo i veliko. Bilbordi su se uzdizali iznad mene. Čak su i retke crkve očigledno bile podignute u tren oka, izgrađene poput ogromnih betonskih spomenika važnosti veličine, s palmama razbacanim po dvorištu.

A ulice! Ljudi su izranjali niotkuda i odasvud, kao statisti koji popunjavaju scenu. Obodrena, ušla sam u prodavnicu i kupila razglednicu i markicu, naslonivši se na poštansko sanduče dok sam pisala poruku kući:

Moja najdraža Inid (To će je sigurno nasmejati.)

Stigla sam autom do Beverli Hilsa. Bolje ne može biti! (Laž.)

Sjajno se provodim! (Još jedna laž.) Drveće je tako visoko, nebo je zaista plavo, a vreme je pretoplo. Trebalo je da ostavim džempere kod kuće, za tebe.

Volela bih da si ovde da sve ovo vidiš. Tako mi nedostaješ. Pisaću ti ponovo kad se malo sredim.

Voli te Margaret

Cmok!

Oklevala sam, pa dodala još jednu rečenicu.

Oprosti mi.

Polizala sam markicu i okrenula razglednicu da pogledam sliku – redove automobila na auto-putu u Holivudu. Cele četiri trake! Kako obično putovanje do plaže nije završavalo

masovnim karambolom, nije mi bilo jasno. Ugledala sam neku ženu s bebom kako prolazi ulicom. Delovala mi je dovoljno prijateljski.

– Zdravo! – doviknula sam joj. – Znaš li gde bih mogla da iznajmim sobu?

Bez reči je ubrzala korak. U blizini je stajao neki čovek naslonjen na zid. Odbacio se od zida i krenuo prema meni, izvlačeći smotane novine ispod ruke. – Evo, pogledaj male oglase.

Oklevala sam. – Gde je jeftino?

– Nigde! – nasmešio se i krenuo niz pločnik.

Pronašla sam klupu i raširila novine na krilu, pretražujući oglase koji su se hvalili raznim pogodnostima – klima-uređajem koji se mogao podešavati u svakoj sobi ponaosob, modernim kuhinjama, privatnim parkingom... Sve mi je to izgledalo preskupo. Preko mene je prešla senka i kad sam podigla glavu, ugledala sam ženu u satenskoj haljini koja nije odgovarala dobu dana. Nosila je nekoliko velikih papirnih kesa. Zavukla je ruku u tašnicu, balansirajući kese na boku, i ubrzo mi pružila žvaku.

– Hvala...

– Engleskinja? – upitala je.

Preneraženo sam iskolačila oči. – Otkud znaš?

– Naglasak, bleso! – Nagnula se da pomeri moje koferče sa šminkom, a ja sam se pomerila na klupi da može da sedne. Sigurno smo izgledale kao čudan par – ja sva neuredna, a ona oličenje glamura.

– Da pogađam. – Klimnula je glavom ka železničkoj stanici.

– Došla si da ostvariš svoje snove. Jesam li u pravu?

– Zvučiš kao da je to predvidivo.

Smeškala se. – *Skroooz* je predvidivo.

Počela sam da skupljam stvari, ali je podigla ruku. – Slušaj, znam gde se izdaje soba. Zgrada pored moje. Imaš sreće što smo se ovako srele! – Nagnula se bliže. – Nema kontrole rente, a bubašvabe su potpuno lude, ali... – Slegnula je ramenima. – Jeftino je i niko te neće uznemiravati.

Kontrola rente? Bubašvabe? Govorila je na nekom drugom jeziku, ali reč „jeftino“ sam razumela savršeno.

– Imaš adresu? – upitala sam.

Pogledala me je od glave do pete, kao da pokušava da proceni. – Imaš keš?

– Imam. – To su bili oni dolari koje sam ukrala od Džimija, vlažni i gurnuti u moj brusthalter.

Naglo je skočila s klupe. – Ti plaćaš taksi!

– Čekaj malo...

Ali već je bila na ivičnjaku i zaustavila taksi. Otvorila je zadnja vrata i ušla, pa spustila prozor dok je staklo drhtalo i nalaktila se.

– Ideš ili ne? – Toliko se smeškala da nisam mogla a da joj ne uzvratim osmeh.

Taksista je legao na sirenu. – Hajde, ženo, polazi!

Skočila sam s klupe i ušla pozadi s koferčedom sa šminkom i malom putnom torbom dok je moja nova poznanica davala adresu. Taksista je tiho opsovao i cimnuo volan. Posle nekoliko trenutaka bacakanja po zadnjem sedištu, zaustavili smo se na raskrsnici, a vozač se nagnuo kroz prozor da razmeni teške psovke s jednim čovekom.

– Uzgred, ja sam Primrouz. – Pružila je ruku, ne obazirući se na dernjavu.

Gurnula sam koferče sa šminkom ispod miške. – Zdravo. Loreta.

– Šta si ti?

Šta sam bila? – Šminkerka. – Nisam bila. Još ne, ni blizu. Ali ona to nije morala da zna, a uostalom, jednog dana ću biti. Morala sam, inače ne bih mogla da opravdam sve što sam uradila da stignem ovde i ljude koje sam ostavila iza sebe.

Klimnula je glavom. – Slatko.

– A ti... šta si ti?

– Ja? – Primetila sam kako razmenjuje pogled u retrovizoru. Smeh je zazvonio. – Oh, dušo, ja sam prostitutka.

Treće poglavlje

Stanodavac me je uveravao da je stan prava prilika. Namešten stan za trideset sedam dolara mesečno – cifra od koje mi se srce steglo u grudima. Imala sam dovoljno za depozit i prve dve nedelje. Posle toga...

– Ne mogu da budem previše izbirljiv kad je u pitanju kiranja – objasnio je moj novi domaćin kao da mi čini ogromnu uslugu. Ispostavilo se da se selim tačno pored najpoznatijeg bordela u Kaliforniji, *Hacienda arms* – za koji sam otkrila da je sasvim slučajno u vlasništvu mog novog prijatelja. Dao mi je kutiju koja je, kako se ispostavilo, bila zamka za bubašvabe. – Drži sve pod kontrolom i biće ti dobro. Ne daj im da se penju po zidovima.

Prvih nekoliko dana samo sam spavala. Bože, kako sam spavala! Noćne more su, naravno, bile tu, ali na njih sam se već bila navikla.

Posle nekog vremena sabrala sam se i krenula da tražim posao. Našla sam ga u restoranu zvanom *Van de Kamp*, gde te ništa nisu pitali, a isplaćivali su te na ruke.

– Kako se zoveš? – pitao me je menadžer, nagnut nad obrascem za porudžbinu uniformi.

– Loreta. – To mi je ime već klizilo s jezika kao da ga izgavam celog života.

Zapisao je ime. – Stići će do srede. Do tada si Berta. – Menadžer mi je dao uniformu nekoliko brojeva veću. Nosila sam je tri dana zaredom, ključajući u sebi. Mislim, zar *ličim* na Bertu?

Ali kakav je to dan bio kad je stigla moja lična uniforma! Eto mene, *Lorete*. Imala sam maramicu da to i dokažem, pa je moralo biti tako. Nova uniforma bila je dvobojna, roze i tirkizna, s kragnom i manžetnama u drugoj boji, i maramicom sa izvezenim imenom koja je stajala u preslatkom džepiću na grudima.

– Doteruj se – rekao mi je menadžer. – Mušterije to vole.

Svako jutro bih se šminkala pred polomljenim ogledalom u kupatilu u stanu. Blago bih nanela ružičasto rumenilo na jagodice, docrtala obrve, pa pljunula u kutijicu s maskarom.

Šminka je radila posao. Ljudi su bili oduševljeni! Često bih radila po dve smene od po šest sati, jednu za drugom. Gosti bi naslanjali bradu na ruke i pitali me jesam li upoznala kralja. Ne biste verovali! Da vam kažem – neki od tih ljudi? Nisu imali sve daske u glavi.

Prvih nekoliko jutara dolazila sam znatno ranije da naučim sve porudžbine.

– Vidiš ovo? – rekao je Džejk podigavši jaje. Bio je kuvar ovde dvadeset godina. Stalno je govorio: „Nađi posao koji voliš i nećeš raditi ni dana u životu.“ Džejk je očito *baš* voleo da pravi pedeset palačinki dnevno.

Slegnula sam ramenima. – To je jaje, Džejk.

Odmahnuo je glavom. – Pogrešno. – Razbio je ljusku nožem i prosuo jaje na plotnu, gde je zacvrčalo i zaprštalalo. Uperio je nož u mene. – Može biti jaje na oko, rovito ili isprženo s obe strane, kajgana kremasta ili čvrsta, poširano ili ispečeno u kalupu. – Uzeo je lopaticu i okrenuo jaje. – A o fritatama nisam ni počeo!

– Nisam znala da je to prava nauka – kazala sam slabašno.

– Pa, moraš sve to da naučiš – upozorio me je, uzimajući dve kriške hleba i mažući ih debelim slojem putera. Prebacio

je jaje na jednu krišku i poklopio je drugom, pa mi pružio tanjir. – Kečap je tamo.

Sela sam naspram njega, a on me je pažljivo posmatrao dok sam uzimala prvi zalogaj.

– Oh, ovo je čudesno – jeknula sam dok mi je puter curio niz prste. Stvarno je bilo. Jaja su se kod kuće još kupovala na tačkice.

Od sve te besplatne hrane dobila sam savršenu figuru za bikini, a slobodnim danima nas nekoliko konobarica odlazilo je na plažu da se družimo s Primrouzinom ekipom na toplom kalifornijskom suncu. Nikad nisam pocrnela; samo sam dobijala još pegica. Ali počinjala sam da shvatam kako ovaj grad funkcioniše. U svemu je vladala hijerarhija, ali kad si na dnu, nikoga nije bilo briga. Prostitutke... konobarice... sve smo se družile i to je pomagalo. Mogla sam da vežbam, vežbam, vežbam! Lica – nikad mi ih nije bilo dosta. Ali od prostitutki i njihovih tela naučila sam mnogo toga. Ako mislite da je bavljenje seksom samo ležanje na leđima, grešite. Te devojke su se ozbiljno bavile svojim zanatom.

– Slušaj – rekla mi je Primrouz jednog dana na plaži, nakon što smo se sve istuširale u mom kupatilu. Povukla je ka meni jednu devojku, голу kao od majke rođenu, sa anđeoskim telom i tako poganim jezikom da ne bih mogla ni da ponovim njene reči ni da me preklinju. – Ulepšaj je. I mislim sve na njoj.

Odmerila sam Rozu, upijajući svaki njen detalj. Nisam imala pojma da li joj je to pravo ime; obično nije bilo. Ali te usne poput ružinog pupoljka i rascvetale bradavice, zaobljeni kukovi i tanani struk! Šta god da su Amerikanci imali u genima... čoveče, bilo je dobro!

Dok je sunce polako tonulo za horizont, svetlost se prelama na njenom telu kao da je namazano vazelinom. Roza je izvila obli kuk u savršeno slovo S.

– Popni se na ovu stolicu. – Izvadila sam najveću četkicu za šminku i počela da „slikam“. Jer tako je delovalo – pravo slikanje. Pravila sam ženu lepom.

Najpre sam dodala malo rumenila na bradavice, pa belu kredu da joj prikrijem strije na stomaku. Listovi su joj bili da umreš – izvajani od neprestanog nošenja visokih štikli – pa sam ih osenčila da im naglasim oblik. Još malo bele krede u rupicama iza zglobova i tamniji puder da istaknem finu udolinu između grudi. Grudi u koje bi svaki muškarac voleo da uroni. A i svaka žena. Roza je imala sve – samo ja sam mogla da joj dodam još. Tek tad sam konačno shvatila moć šminke.

U Morkamu, dok sam radila na pultu sa šminkom u robnoj kući, mislila sam da je sve u tome da nadmudriš mušteriju – da je ubediš da kupi još jedan karmin ili tvrdiš da joj koralna nijansa savršeno stoji iako izgleda kao klovn. Oduvek sam volela šminku, ali sad sam tek počela da uviđam njenu pravu moć. Šminkerka nije samo menjala površinu; menjala je kako se žene osećaju u srcu, u duši. Kako se ponašaju. Sećam se da sam gledala mušterije kako izlaze iz robne kuće noseći onu malu kesu s proizvodima umotanim u papir. Videla bih ženu koja ispravlja ramena, spremna da se suoči s mužem ili možda da zatraži povišicu od šefa. Za cenu jednog karmina, menjala sam ljudima živote. Pomagala im da vide najbolju verziju sebe. Jesam li zbog toga bila svetica? Ne, nisam. Menjala sam i svoj život. Ali zbog toga sam bila korisna, posebno na mestu kakvo je Holivud. Pronašla sam svoj san – snove drugih ljudi – i nije bilo te sile koja bi me naterala da odustanem od toga.

Posebno ne sad.

Ja sam Loreta, dušo. Nek samo neko proba da me zaustavi.

Četvrto poglavlje

Prvi put kad sam ugledala Rafaela Godarda, već sam poslužila deset doručaka.

Gosti su dolazili i odlazili celog jutra i padala sam na nos od posla, pa nisam obratila pažnju kad su vrata tresnula. Ali posle nekoliko trenutaka uobičajena graja u restoranu se stišala. Zastala sam dok sam slagala salvete. Majke su se upiljile potpuno zaboravivši na decu. Očevi su se mrštili. Ali skoro svi su gledali u istom pravcu. Tad sam ga ugledala kako ide ka meni, silueta mu je blistala pozlaćena suncem što je sijalo kroz staklena vrata.

Plave kovrdže poput anđeoskih i isto takvo lice. Ne bi me iznenadilo da je hor anđela najavio njegov dolazak. Iskreno, mislim da ni njega ne bi iznenadilo. Uvek je imao tu aroganciju u sebi – kako je čvrsto držao ruke u džepovima i kako mu se gornja usna jedva primetno izvijala. Seo je na stolicu kod šanka i osmehnuo se, obasjavši osmehom ceo restoran. Ako ovo zvuči religiozno, to je zato što je tako delovalo. Postoje trenuci kad znaš da će ti se život zauvek promeniti, a ja sam ovog puta to znala jer mi je u predelu gaćica bukvalno buknuo požar. Stvarna verzija Mojsija i žbuna u plamenu.

Uprkos toj celoj biblijskoj priči koja se odvijala u mom međunožju, uspjela sam nekako da mu pružim plastificirani meni. On ga nije ni pogledao.

– Čokoladni milkšejk.

Zastala sam, nesigurna da li sam dobro čula. – Za doručak? Dobacio mi je pogled. – Da, za doručak.

Prišla sam blenderu i podigla srebrnu kašiku. – Hoćeš sladoled u to?

– Naravno.

Nekoliko trenutaka kasnije gurnula sam mu milkšejk preko šanka. Čaša se zamaglila od hladnoće. Čekala sam da ga uzme, pitajući se – nadajući se – da će nam se prsti dodirnuti.

– Hoćeš da dodaš čokoladni sirup?

Posegla sam za flašom i istisnula finu količinu.

Držao mi je pogled. – I daj mi nekoliko tih keksića, kad si već tu.

Posegla sam za kutijom graham kekša, prelomila jedan napola i stavila komadiće na tacnu.

Konačno je bio zadovoljan. – Hvala.

Izvela sam lažni, mali naklon. – Nema na čemu.

Videla sam srebrni odsjaj – dugme na manžetni – dok je posezao za čašom, a sat mu je bio pozamašan. A pod „pozamašan“ mislim skup.

Primetio je moj pogled i podigao ruku, povukavši rukav. – Omega simster. Prave ih za sportske tipove.

Mogao je da priča i na francuskom. – Zvuči otmeno.

– A košulja mi je mešavina svile i lana, kad već gledaš. Najfiniji italijanski materijal. – Namestio je manžetne, a ona srebrna dugmad opet su blesnula. – Sviđa ti se ono što vidiš?

– Možda. Bogme, ti si baš pun samopouzdanja, je li?

Nije ni trepnuo. – Uvek.

Kakav ego! Ostavila sam ga da pije onaj milkšejk i vratila se potajnom čitanju ispod šanka. Pokušavala sam da naučim nešto o filmskoj industriji, ali delovalo je kao da je puna

tajnih šifri i rukovanja koje autsajder poput mene nikad neće razumeti. Ipak, trudila sam se. Isekla sam jednu holivudsku kolumnu Hede Hoper iz starog primerka *LA tajmsa* koji je neki gost ostavio.

NEPRAVEDNO! Paramaunt priznaje da je Filis Loton sjajna. Jedini razlog što joj ne daju da postane prava rediteljka jeste, kako mi kažu, to što se plaše da muškarci neće slušati naredbe od jedne dame. Otkad to, gospodo, otkad?

– Voliš Hedu?

Nagnuo se preko šanka, drsko zagledajući šta čitam, toliko blizu da sam mogla da osetim osvežavajući miris njegove kolonjske vode s notom kedrovine. Ozlojeđena, presavila sam papir u mali kvadrat i tutnula ga u džep kecelje. – To se tebe ne tiče.

Otišla sam niz šank, dolivajući kafu gostima. Kad sam se vratila, on je već završio onaj milkšejk. Pružila sam mu račun. – Možeš da platiš na izlazu.

Umesto da ode, oslonio je bradu na ruku i zagledao se u mene namrštenog čela.

Ruka mi je zastala iznad staklenog zvona s kolačima.

– Šta je bilo?

– Shvatio sam. – Uperio je crveno-belu slamku u moju kelnersku kapicu. – Radi se o kosi.

Ruka mi je poletela ka potiljku.

– Šta je s njom?

– Pogledaj oko sebe.

Proučila sam ostale goste.

Ponovo se nagnuo preko šanka i mahnulo mi da mu se približim.

– Pusti me da ti šapnem.

Osvrnula sam se da vidim da li me menadžer gleda, pa se podigla na prste.

– Odri Hepbern – šapnuo mi je, zapahnuvši mi uvo vrelin dahom. – Promenila je šiške prošlog četvrtka. Sad se sužavaju prema ušima. – Vratio se nazad i tapnuo po nosu.

Preletela sam pogledom po restoranu. Bio je u pravu! Sad je bilo sasvim očigledno. Sve žene su suptilno promenile svoje kratke frizure. Liznula sam prste i žurno popravila šiške. Posmatrajući me, osmehnuo se nekako krivo. Istog trenu krv mi je pojurila u lice. Jednim delom sam ga već mrzela. Ali samo toliko koliko je trebalo da mu se preko tog prokleta lepog lica raširi osmeh. Imao me je u tom trenutku, i znao je to. I ja sam znala.

– Pocrvenela si?

– Nisam.

– Meni tako izgleda. Nova si u gradu?

– Ne bih mogla reći.

– Roditelji?

Šta je on zamišljao ko je? – Ne tiče te se.

– Gospođice? – To me je pozivao drugi gost, pokazujući na svoj tanjir. Otišla sam do kuvara da mu dodam još masne slanine. Kad sam završila, moj novi poznanik još je bio tu. Pružio mi je posetnicu preko šanka: *Rafael Godard, agent, Agencija za modele „Plava knjiga“*.

Koža mi se naježila.

– *Plava knjiga*? – upitala sam nadmeno. – Nikad čula. – Naravno da sam čula! Ali nisam nameravala da mu to dam do znanja. *Plava knjiga* se reklamirala u svim časopisima kao način za mlade modele da započnu karijeru.

– Ti si baš zelena. – Oči su mu zaiskrile kao da je odmah prozreo moju malu laž. – Imamo sve najbolje modele u svojim knjigama. Skrati šiške, i odmah bi se uklopila.

– Ko kaže da želim da budem model? – Osetila sam kako mi obrazi gore.

– Dobro, šta želiš da budeš? Da pogodim. Glumica? I tu možemo da pomognemo, znaš.

Slabašno sam se nasmešila. – Nikako. Ne pada mi na pamet da plaćam da bih jurila beznadežne snove.

Ovo ga je očigledno zabavilo.

– Dobro hajde... Šta stvarno želiš?

Pogledala sam ga preko šanka, telo mi se topilo dok smo se izazivački gledali. Kakav napet razgovor!

– Želim da budem šminkerka – kazala sam, odgovarajući na najočiglednije pitanje. – Zvezdama.

Tiho je, impresionirano zviznuo i krenuo da povlači svoju posetnicu.

– Onda ti ja očigledno ne trebam.

Pružila sam ruku da ga zaustavim i osetila kako mu se podlaktica zateže.

– Ostavi mi to – kazala sam, ubacivši posetnicu u džep kecelje.

Pogledao je po restoranu. – Ali ti već imaš posao. – Oči su mu zatitrale kao da ne veruje baš u moje snove.

– Volim da ostavim sebi otvorene opcije – kazala sam.

Nakrivio je glavu. – Uvek pametna. Jesi li? – Pauza. – Pametna?

– Šta ti misliš?

Zavalio se na stolicu. – Nadam se da nisi.

– Dosadno?

– Smrtno.

Naglašeno je pogledao ime na mojoj maramici.

– Pa, Loreta, možda možemo da popričamo.

– Kad?

– Loreta, sto šest čeka!

Nerado sam se udaljila.

– Imaš moj broj. Pozovi me. – Spustio je nekoliko dolara na šank pre nego što je izašao. Cela dva dolara! Pre nego što sam stigla išta da kažem, išetao je napolje na ulicu.

– Sto šest, Loreta!

Nestrpljivo sam krenula prema stolu sa četvoročlanom porodicom. Otac je imao brauni foto-aparat obešen oko vrata. Turisti. Dok sam zapisivala njihovu porudžbinu, gledala sam kroz izlog kako Rafael Godard lagano hoda trotoarom kao da ga ništa na svetu ne brine. Kao da mu srce ne lupa kao moje. Kao da ne oseća neprirodnu vrućinu i uznemirenost kao ja. Mora da je neverovatan šaljivdžija, a to mi se još više dopalo kod njega. Znam, ludo, zar ne? Ali ono što srce želi, mozak ignoriše. I kad je skrenuo iza ugla i izgubio mi se iz vida, znala sam da želim tog čoveka kao što nikad nijednog nisam želela. I postaraću se da se ponovo sretnemo.

Peto poglavlje

Hotel je bio povučen iza prostranog travnjaka, okružen zgradama, zastavama koje su se vijorile s kula i palmama što su se uzdizale ka nebu. Ovo nije bio samo hotel; bio je to čitav kompleks. Golf teren, balska dvorana, pozorište, papagaji na tremu i više osoblja s belim rukavicama nego što sam mogla da izbrojim. Trebalo mi je pola sata da pronađem lobi, a do tada su me noge već užasno bolele.

Sedeo je na sofi u *Kokonat grovu*. Je li ono Džudi Garland za šankom? Pogledala sam joj cipele, ali nisu bile crvene niti šljokičaste. Kakvo razočaranje... Umesto toga, nosila je neka-kve zatvorene papuče s niskom potpeticom koje su izgledale previše udobno za filmsku zvezdu.

– Skratila si šiške – rekao je Rafael umesto pozdrava.

– Jesam? – Trudila sam se da zvučim opušteno, ali ruka mi je poletela ka čelu, odajući me. Svratila sam kod Primrouz na putu ovamo, i ona mi je na brzinu napravila frizuru služeći se makazama za krojenje, i prebacivši mi kuhinjsku krpu preko ramena.

Osmotrio me je dok sam se spuštala na stolicu spram njega. Pre toga sam pažljivo odabrala komplet bluzu i džemper s perlicama i suknju u globnu koja mi je isticala struk. Šminka

mi je bila suptilna – trun ružičaste na kapku, ista nijansa da narumenim obraze. Najsvetliji puder i nekoliko nacrtanih pegica. Ali veštačke trepavice bile su prava noćna mora – lepak nije hteo da drži na ovoj vrućini. Ipak, bila sam zadovoljna što sam uložila trud. Bila sam dovoljno doterana za ovakvo mesto.

Veliki mermerni sto za kafu pružao se između nas preko debelog belog tepiha po kome su se videle linije od usisavanja, prave poput onih na uredno očišanom bogataškom travnjaku. Rafael mi je izgledao veoma daleko.

Podigao je koktel-čahu i prstom pozvao konobara. – Još jedan ovaj – rekao je, kucnuvši noktom o čahu.

– Zar ti nikad ne kažeš „molim“? – upitala sam ga pošto je konobar otišao.

Rafael se nasmejao. – Ne ako mogu da izbegnem.

– Zašto si uopšte hteo da se vidimo?

– Ti si mene pozvala, sećaš se?

– Ti si meni dao svoju posetnicu, sećaš se?

– Ti si mene gledala kroz izlog restorana, sećaš se?

Dođavola.

Konobar se vratio i spustio čahu ispred mene s nečim malim zelenim što je plutalo u providnoj tečnosti.

– To se zove maslina – objasnio je.

– Znam. – Otpila sam gutljaj i brzo progutala knedlu koja mi se podigla u grlu.

Podigao je čahu da nazdravi. – I piješ martini.

– Nisam potpuni idiot. – Osvrnula sam se po prostoriji kao da očekujem da ugledam nekog poznanika.

Rafael je mirno čekao da uzmem još jedan gutljaj – ovog puta manji.

– Sviđa ti se?

– Božanstven je. – Bio je užasan. Šta je hteo? Da me otruje? Na usnama mu je zaigrao smešak. – Ne moraš da ga piješ, znaš.

– Sviđa mi se. – Ponovo sam se zakašljala. Crvenih očiju punih suza proučavala sam njegove nenasno simetrične crte

lica. – Zašto ovo uopšte radiš? Sastaješ se s konobaricom iz bezimenog restorana?

– Mala, zasmijavaš me. – To i nije bilo neko objašnjenje, ali to je rekao tako da je zazvučalo kao najveći kompliment na svetu.

Posle tri sata i dva martinija bili smo u hotelskoj sobi. Bila sam naga, a moja isfrizirana kosa razbarušena. Obrazi su mi planuli kad je povukao čaršav od egipatskog pamuka da mi otkrije obline i sva sam se naježila.

– Šta želiš? – upitala sam. Potajno sam se nadala da će se baciti na mene. To je uvek zvučalo tako bajno u petparačkim romanima.

Njegovo je lice bilo tako blizu mog da sam mu videla svaku trepavicu. Ostatak lica bio je sav u krugovima – pune jagodice, jamica na bradi, svežina koja je još svedočila o mladosti. Ništa nije visilo, ništa nije bilo zborano. Pitala sam se koliko će to još trajati. Još nekoliko godina, najviše. Ako je želeo da se probije kao glumac – svi ovde to žele – moraće to uskoro da uradi.

Nagnuo se da me poljubi u vrat.

– Sve.

To je zvučalo kao... mnogo. Ali šta god da je nudio, želela sam to. Bio je potpuno drugačiji od svega što sam dosad imala. Mislim, nije da sam imala mnogo: poneko vaćarenje u mračnoj uličici pored Zimskog vrta ili u haustoru – neverovatno je šta sve možeš da postigneš dok još živiš kod kuće, a želiš što pre da odrasteš. Ali ovo je bilo drugačije. Bez uličnih svetiljki, bez mokrih, tamnih trotoara, bez dobacivanja prolaznika. Ovde su bili toplina, svetlost, glamur i sofisticiranost, sve to upakovano u jednog prelepog muškarca. Želela sam da okusim svaki njegov deo.

Prstom je prešao duž moje vilice. – Spremna?

Nisam mogla da ne prasnem u smeh. – Pitaš za dozvolu?

Ruka mu je skliznula između mojih nogu i dobio je odgovor koji je tražio.

Šesto poglavlje

Slaba jutarnja svetlost probijala se kroz zavese. Još bunovna od sna, okrenula sam se na jastuku i zurila u čudesnog usnulog Rafaela. Muškarci ne vole da im kažeš da su lepi kao da je to neka uvreda za njihov testosteron, ali Rafael je bio lep, prelep. Lice mu je bilo kao isklesano u mermeru.

Mora da je osetio moj pogled na sebi. Promrmljao je nešto pospano i pružio ruku ka meni. Prišla sam mu i zabila nos u prevoj njegove ruke, upijajući jutarnji miris njegovog tela.

Rafael se tiho nasmejao u moju kosu. – Pokušavaš da me probudiš?

– Ne!

Poljubio me je u vrh nosa i prešao mi prstom preko čela, sklanjajući pramen kose s njega. – Lepo je bilo noćas, a?

– Lepo? – Pre bih upotrebila neki drugi izraz. Primakla sam se još bliže, nadajući se nekom znaku, ali uto je zazvonio telefon. *Telefon! Ovde, pored kreveta!*

Podigao je slušalicu, ostavivši me da se durim na ogromnom krevetu. – Hej, Mik – promumlao je. – Kakva je situacija?

Čula sam uzbuđen glas s druge strane linije. Rafael je spustio slušalicu i odmah prebacio noge preko kreveta.

– Hajde, sisić! Ustaj! – Krenuo je prema kupatilu, trljajući krsta.

– Sisić? – Ispetljala sam se iz čaršava i dovukla do ivice kreveta.

Čuo se žubor vode, a onda je provirio iza vrata kupatila i nasmešio se još pospan sa četkicom među zubima. – Oblači se. – Bar mislim da je to rekao. Nestao je iza vrata, a zatim se čulo kako pljuje u lavabo. Onda je izašao brišući lice peškirom. I dalje je bio sasvim go. Predivan prizor.

– Moramo da brišemo odavde, i to odmah. – Već je jurio po sobi. – Mik ne može dugo da nas pokriva. Sobarice će uskoro stići.

Naježila sam se shvativši. Ustala sam, stežući čaršav oko tela. – Mora da se šališ.

Dohvatio je pantalone i košulju. – Šta je?

– Znaš ti šta je.

– Oh. Ne sviđa ti se kad te zovem sisić? Dobro, izvini.

Na usnama mi je zaigrao osmeh. – Nije to.

– Dobro. Jer baš imaš slatke sisiće. – Upiljio mi se u grudi dok sam stajala tamo, stežući čaršav do brade. – Nisi od onih koje se ujutro stide, zar ne?

Pustila sam čaršav, pa potrčala i bacila se na njega, udarajući ga pesnicama. – Reci mi da smo platili ovu sobu!

Učkiljio se u mene, zgurivši se da zaštiti muškost. – Ne, Loreta. Nismo platili ovu sobu. – Lagano me je odgurnuo i uzeo sako.

– Zašto, pobogu, nismo?

Prišao je prozoru i provirio kroz zavese, gledajući na ulicu. – Mik i ja činimo usluge jedan drugom.

S druge strane vrata začulo se zvonice lifta, a potom i tiho čavrljanje i škripa kolica. Rafael je razrogačio oči, pokazujući prstom ka vratima. – Sobarice. Sad stvarno moramo da idemo.

– Ne mogu da verujem da si me doveo u ovakvu situaciju – prosiktala sam.

– Mala, progutaj.

– Ali prijavio si se – podsetila sam ga. – Znaće ko si.

Usne su mu zaigrale. – Lažno ime. – Odmerio me je od glave do pete. – Bolje se obuci.

Videla sam da očekuje da brzo navučem garderobu kao i sve druge žene koje je imao.

Umesto toga, stajala sam tamo, gola kao od majke rođena.

– Moraš da se obučeš – rekao je.

– Ili šta? – Podbočila sam se, ne hajući više ni šta on vidi ni šta bi neko drugi mogao da vidi.

U hodniku se čulo tandrkanje kolica za veš i zveckanje ključeva. Pogledao me je, sad već zabrinuto. – Hajde, Loreta. Ovo više nije igra.

– To radimo? Igramo se?

– Ma daj! – Sad je već gubio strpljenje. Sapleo se dok je pokušavao da navuče pantalone preko članaka, poskakujući pritom u stranu. Oči su mu sevnule dok je padao nazad na krevet. – Ozbiljan sam!

Cela ta scena bila je smešna. Ovo je bio muškarac koji me je impresionirao svojim skupim satom i holivudskim vezama? Prošetala sam po hotelskoj sobi, polako uzimajući suknju, bluzu, ne žureći... Osvrnula sam se po sobi tražeći džemper sa perlicama, primetivši praznu čašu za martini pored Rafaelove strane kreveta. Džemper je pao iza stolice. Sagnula sam se da ga dohvatim, i osetila miris znoja i seksa koji su mi izbijali iz tela. Nisam stigla ni da operem zube ni da se očesljam.

– I šta sad? – upitala sam Rafaela.

– Sad bežimo.

Prineo je prst usnama. Klimnula sam glavom, a onda smo na prstima prišli vratima. Rafael je polako odškrinuo vrata i provirio napolje da proverí. Onda smo se išunjali u hodnik. Okačio je znak „Ne uznemiravaj“ na kvaku, ostavio ključeve u bravi sa unutrašnje strane da ih Mik pronađe, a onda smo potrčali kao bez duše.

U dnu hodnika bila su protivpožarna vrata. Ne obazirući se na natpis „Samo za osoblje“, Rafael me je poveo niz betonsko